

Ἄλλος τις, διέταξε τὸν ὑπνρέτην του νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν διαταγὴν τινά, ἐγερθεὶς δ' ἐνωρίτερον ἐκείνου ἐξεπλήρωσεν αὐτὸς ἀφ' ἐκείνου τὴν διαταγὴν. Ὁ ὑπνρέτης ἐγείρεται, ἐνδύεται, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ εὔρῃ τὰ ὑποδήματά του. Ἐπιστρέψας ὁ κύριος ἐπέπληξε τὸν ὀκνηρὸν ὑπνρέτην, ἐκείνος δὲ μετὰ θαυμασμοῦ θεωρῶν αὐτὸν εἶπε· «Θεέ μου! φορεῖτε τὰ ὑποδήματά μου.» Ἀνόητε, ἀπάντησεν ὁ φιλάργυρος, ἐπίστευσας ὅτι ἐκτελὼν τὰς ἐργασίας σου ἤθελον φθεῖρει τὰ ἰδικά μου ὑποδήματα ;»

Ἄλλος τις ἀπολέσας τὴν ὄρασιν ἠρώτησε ὀφθαλμιατρὸν τινά πόσον ἐχρεώζετο διὰ νὰ γείνη ἡ ἐγχείρησις τοῦ καταράκτου, ὃ δὲ ἐζήτησε πεντήκοντα λουδοβίκια. Ὁ φιλάργυρος ἠθέλησε νὰ τὰ διαφιλονεικήσῃ, ἀλλ' οὗτος ἔμενεν ἄκαμπτος. Ἡ ἐγχείρησις ἐγένετο εἰς τὸν ἓνα ὀφθαλμὸν καὶ ἀπέβη εὐτυχιστάτη. Ὁ φιλάργυρος πλήρης χαρᾶς ἀνέκραξε ὅτι ἐντελῶς βλέπει. «Ἄς ἔλθωμεν καὶ εἰς τὸν ἄλλον» εἶπεν ὁ ἱατρός. «Μίαν στιγμὴν, ἀπάντησεν οὗτος, σεῖς ζητεῖτε πεντήκοντα λουδοβίκια δι' ὅλην τὴν ἐγχείρησιν, ὅθεν εἰκοσιπέντε δι' ἑκάστον ὀφθαλμὸν, εἰς ὀφθαλμὸς μοὶ ἀρκεῖ· ν' ἀναλάβω τὴν ὄρασιν καὶ τοῦ δευτέρου μοὶ εἶναι περιττὸν, θὰ ἦτο μάλιστα πολυτέλεια.»

Τοῦρκος τις φιλάργυρος ἐγγύς τοῦ θανάτου εὐρισκόμενος διετάχθη ὑπὸ τοῦ πνευματικοῦ πατρὸς του νὰ διανείμῃ χρήματα εἰς τοὺς πένητας ἢ ν' ἀποστηθίσῃ στίχους τοῦ Κορανίου. Ἐξελέξατο, ὡς ἦτο ἐπόμενον, τὸ δεύτερον, διότι, ὡς ἔλεγεν, εἶχε παρ' αὐτῷ τὸ βιβλίον τοῦ Προφήτου, τὰ δὲ ποιμνιά του ἦσαν πολὺ μακράν. Δερβίσης δὲ τις τῷ εἶπεν, «Ἀίτιον τῆς τῶν παρακλήσεων ἐκλογῆς σου εἶναι ὅτι αὐταὶ εὐρίσκονται εἰς τὰ ἄκρα τῶν χειλέων σου, τὸ δὲ χρυσίον εἰς τὰς πτυχὰς τῆς καρδίας σου.

I. S. M.

(ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

Η ΠΡΩΤΟΜΑΓΙΑ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΩ: ΦΙΛΩ:

ΙΩΑΝΝΗ Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΩ:

Αὐγὴ χρυσόφτερη, ἀνθοντυμένη,
Ποῦ 'χεις τὰ χεῖλη γέλοιο γλυκὺ,
Σὰ νύφη φαίνεσαι στεφανωμένη
Μὲ τὸν Ἀπρίλη τὸ ξανθογενεῖ.

Ἐδῶ σ' ἐγέννησε ὠραία φύσις
Εἰς τῆς Ἑλλάδος τὸν οὐρανὸν,
Νειότη καὶ Ἔρωτα νὰ ζωγραφίσῃς
Σ' τὸν κόσμον τοῦτο τὸν θλιβερό.

Κύττα τοὺς κάμπους, βουνά, λαγκαθία,
Ποῦ λουλουδόπλεχτη φοροῦν στολή!
Σὰν ἄσπρα σύγνεφα πλῆθος κοπάδια
Κινιῶνται, βρίσκουν χλωρὴ τροφή.

Καὶ εἰς τὸ πλάγι τους δροσοκυλάει
Νερομουρμούρισμα 'ς τὴν αὐλακιά,
Λὲς κ' εἶναι θρῆνος ὅπ' ἀντηχάει
Ἀπ' ἐρωμένη γλυκεῖα καρδιά.

Παντοῦ βελάσματα, παντοῦ φλογέραις,
Παντοῦ τραγούδια, παντοῦ χοροί,
Π' ἀπομακραίνουσι ταῖς μαύραις μέραις
Τῆς δυστυχίας ποῦ μᾶς φθονεῖ.

Κορασιδούλαις κρινοπλασμέναις
Κλειοῦν τὸν Παράδεισον ἐπὶ ἀγκαλιά.
Μὴν ἀπ' τὰ σπλάγχχνα σου εἶν' γεννη-
μέναις

Ὅπου σοῦ μοιάζουν, Πρωτομαγιά ;

Αὔρα δροσόβολη μοσχόβολαί,
Τὸ κάθε ἄνθος λὲς καὶ 'μιλεῖ,
Ὅραία ἡ φύσις χαράς γεννάει,
Ἄχ! καὶ τῇ νειότη μᾶς ἐνθυμεῖ,

Ποῦ 'σάν ἐσένα, Πρωτομαγιά μου,
Γλυκεῖα καὶ ὠραία γιὰ 'λίγο ζῆ! . . .
Νειότη καὶ Ἔρωτα ἡ φαντασίά μου
Πάντα ἐμπρὸς σου θὰ ζωγραφῇ.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΣ.